

Jaciment arqueològic Convent dels Caputxins

Martorell

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Avinguda Vicenç Ros, 4

Coordenades:

Latitud: 41.4729
Longitud: 1.93128
UTM Est (X): 410764
UTM Nord (Y): 4591807

Classificació

Número de fitxa 08114 - 244
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Jaciment arqueològic
Estil / època: Modern
Segle XVII
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: L'església està parcialment restaurada i del claustre només se'n conserva la meitat.

Protecció Legal
Observacions protecció: Decret 78/2002 del patrimoni arqueològic i paleontològic
Número inventari CCAA 13773

Generalitat i altres inventaris

Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de Martorell. Plaça de la Vila, 46. 08760 Martorell

Fitxes associades:

[Museu Municipal Vicenç Ros](#)

Autoria de la fitxa Dídac Pàmies Gual. SPAL

Descripció

Església de nau única amb cinc capelles a cada costat entre contraforts, coberta amb una falsa volta de maó sobre la qual hi ha unes encavallades que sostenen la teulada. Restes d'un claustre transformat i integrat en construccions modernes.

Observacions:

La fitxa s'ha omplert amb les dades de la fitxa B 14 BPU-01.BARP del Catàleg de Béns Arquitectònics, Històrics i Ambientals de Martorell, redactat pel Servei del Patrimoni Arquitectònic Local de la Diputació de Barcelona.

Història

La decisió de fundar un convent del framenors caputxins a Martorell es va decidir en el capítol provincial de l'ordre celebrat el 1663 al convent barceloní de Montcalvari, en resposta a una petició de la vila que ja s'havia fet el 1649 i que no es va poder materialitzar fins l'any 1684, que es va disposar del vist-i-plau de Fernando Joaquín Fajardo de Recasens, marquès de Los Vélez, senyors de la vila. En un primer moment els caputxins volgueren establir-se a la capella de Santa Margarida depenent del priorat de sant Genís de Rocafort, però finalment van aixecar el convent al peu de la serra de les Torretes al lloc de la roca de l'Archs i la primera pedra es va posar el mateix any 1684. Les obres es van perllongar fins el 1721, malgrat això l'església es va consagrar l'any 1700 sota al advocació de Sant Ferran, per voluntat del marquès. Les obres van ser dirigides pel frare Hilari Prats, que va morir en un accident en el decurs dels treballs, que va ser duts a terme en bona part pels mateixos religiosos. Els framenors caputxins van ser el resultat d'una reforma franciscana que va començar en 1525 cercant un retorn a l'esperit primigeni de l'ordre. En 1578 i gràcies a l'intervenció del Consell de Cent es van establir a Barcelona, des d'on van començar la seva ràpida expansió per la geografia catalana, gràcies a la seva tasca d'atenció als necessitats, especialment en les situacions catastròfiques com les epidèmies de pesta. Així, l'any 1700 hi havia una trentena de convents caputxins a Catalunya. Després d'una exclaustació temporal entre 1820 i 1823, el lloc va ser abandonat pels caputxins de manera definitiva arran de la desamortització de 1835. Però l'edifici no es va malmetre i va ser donat a l'Ajuntament. Des d'aleshores ha estat utilitzat com a caserna, hospital, escola i des de 1945, l'església és la seu del Museu Municipal Vicenç Ros i continua l'ús com a escola dels sectors que havien ocupat les dependències monacals. L'any 1919 es va trobar una tomba vertical darrera de l'altar major de l'església. En 1925 en el decurs d'unes obres realitzades a l'edifici i al claustre es van descobrir moltes restes òssies humanes que van ser traslladades al cementiri municipal i elements de l'aixovar funerari. L'any 1947, Isidre Clopas va excavar la cripta que hi ha a l'interior de l'església i va recuperar crucifixos, rosaris, medalles, restes de tela, un reliquiari i molts fragments de ceràmica. En 1993 M. Farreny i A. Mauri van dirigir l'excavació arqueològica de les terres que reblien l'extradós i els carcanyols de 6 de les 13 voltes de les que disposa l'edifici (5 cúpules i 1 volta de mig canó) que van proporcionar un conjunt molt abundant de ceràmica datable entre els segles XVII a XIX i algunes peces residuals com ara fragments d'àmfora i de dolia d'època romana, ceràmica decorada en verd i manganès del segle XIV, i en manganés només del s. XV i blava valenciana del segle XV.

Bibliografia

PÉREZ FARRIOLS, J., ET ALII. Catàleg de béns arquitectònics, històrics i ambientals i disposicions de protecció per al POUM de Martorell. Ajuntament de Martorell i Servei de Patrimoni Arquitectònic Local de la Diputació de Barcelona. 2014.

